

Briggan

Als hij had mogen kiezen, had Conor op de belangrijkste verjaardag van zijn leven niet in de kamer van Devin Trunswick gestaan om hem te helpen met aankleden. Heel eerlijk gezegd zou hij Devin Trunswick uit zichzelf nooit met ook maar iets geholpen hebben.

Maar Devin was de oudste zoon van Eric, graaf van Trunswick, en Conor was de derde zoon van Fenray, schaapherder. Fenray had hoge schulden bij de graaf en Conor moest helpen die schulden af te lossen door als Devins bediende te werken. De regeling was een jaar geleden ingegaan en zou nog minstens twee jaar duren.

Conor moest alle rottige haakjes aan de achterkant van Devins jas stuk voor stuk goed vastmaken, anders kwamen de plooiën scheef te hangen en dat zou hij dan nog weken moeten aanhoren. De mooie stof was meer voor de sier dan praktisch. Conor wist zeker dat Devin in een zware storm veel liever een eenvoudigere, stevigere jas zou hebben. Eentje zonder haakjes. Eentje die hem misschien zowaar warm zou houden.

‘Ben je eindelijk klaar met dat gehannes daarachter?’ vroeg Devin geërgerd.

‘Mijn excuses dat het zo langzaam gaat, meneer,’ antwoordde Conor. ‘Uw jas heeft achtenveertig haakjes. Ik maak net het veertigste vast.’

‘En hoeveel dagen gaat het nog duren? Ik ben al bijna bejaard! Volgens mij zuig je die getallen gewoon uit je duim.’

Conor beet op zijn tong. Hij had zijn hele jeugd schapen

geteld en kon waarschijnlijk een stuk beter rekenen dan Devin. Maar de zoon van een edelman tegenspreken leverde te veel ellende op, dat was het niet waard. Soms leek Devin hem expres uit te dagen. ‘Ik denk dat ik aardig in de buurt zat.’

De deur vloog open en Dawson, het jongere broertje van Devin, stormde de kamer in. ‘Devin, ben je nou nóg niet aangekleed?’

‘Ik kan er ook niets aan doen,’ protesteerde Devin. ‘Conor staat te suffen.’

Conor keek maar heel even op toen Dawson binnenkwam. Hoe sneller die haakjes vastzaten, hoe eerder hij zichzelf kon gaan voorbereiden.

‘Is Conor in slaap gevallen?’ riep Dawson giechelend. ‘Wat zeg je toch altijd fascinerende dingen, broer.’

Conor moest een grijns onderdrukken. Dawson was een enorme kletsmaajoer. Meestal vond Conor hem irritant, maar soms kon hij ook best grappig zijn. ‘Ik ben wakker, hoor.’

‘Is het nu eindelijk klaar?’ klaagde Devin. ‘Hoeveel moet je er nog?’

Conor had zin om ‘twintig’ te zeggen. ‘Vijf.’

‘Denk je dat je een totemdier zult oproepen, Devin?’ vroeg Dawson.

‘Dat lijkt me wel,’ antwoordde Devin. ‘Grootvader heeft een mangoest opgeroepen, en vader kreeg een lynx.’

Vandaag was de Nectarceremonie van Trunswick. Over minder dan een uur zouden alle kinderen uit het dorp die deze maand elf werden om de beurt proberen een totemdier op te roepen. Conor wist dat sommige families vaker een beestenband smeedden dan anderen. Maar ook met zo’n bekende achternaam als die van Devin was het nooit zeker dat je een totemdier kreeg. Vandaag zouden slechts drie kinderen de Nectar drinken en de kans was groot dat er bij geen van hen iets zou gebeuren. Het was in elk geval niet iets om van tevoren al over op te scheppen.

‘Welk dier denk je dat je krijgt?’ vroeg Dawson.

‘Geen idee,’ zei Devin. ‘Wat denk jij?’

‘Een eekhoorn,’ voorspelde Dawson.

Devin deed een uithaal naar zijn broer, die gierend van het lachen wegrende. Dawson was minder formeel gekleed dan zijn oudere broer en kon zich makkelijker bewegen. Toch kreeg Devin hem al snel te pakken; hij haakte Dawson pootje en drukte hem tegen de grond.

‘Ik denk eerder een beer,’ zei Devin terwijl hij zijn elleboog met een draaiende beweging in de borst van zijn broertje duwde. ‘Of een katachtige, net als vader. Dan laat ik hem meteen een hapje van jou nemen.’

Conor probeerde geduldig te blijven wachten. Het was niet aan hem om zich ermee te bemoeien.

‘Misschien krijg je wel helemaal niets,’ zei Dawson dapper.

‘Dan word ik gewoon de graaf van Trunswick, en dus ook jouw meester.’

‘Niet als jij eerder doodgaat dan vader.’

‘Ik zou maar een beetje op mijn woorden passen als ik jou was, tweede zoon.’

‘Ik ben blij dat ik jou niet ben!’

Devin verdraaide Dawsons neus tot Dawson begon te jammeren, en toen stond hij op en klopte zijn broek af. ‘Mijn neus is in elk geval niet beurs.’

‘Conor gaat vandaag ook de Nectar drinken!’ joelde Dawson. ‘Misschien roept hij wel een totemdier op.’

Conor probeerde zichzelf onzichtbaar te maken. Hoopte hij dat er een totemdier naar hem toe zou komen? Ja, natuurlijk! Wie zou dat niet hopen? Hij kon er niets aan doen. Op een vage achteroudoom tientallen jaren geleden na was het in zijn familie nog nooit iemand gelukt, maar dat wilde niet zeggen dat het niet zou kunnen.

‘Tuurlijk.’ Devin grinnikte. ‘En de dochter van de smid krijgt zeker ook een dier.’

‘Je weet het maar nooit,’ zei Dawson terwijl hij rechtop ging zitten en over zijn neus wreef. ‘Conor, wat voor dier zou jij graag willen?’

Conor staaarde naar de vloer. Een edele had hem rechtstreeks iets gevraagd, dus hij moest antwoord geven. ‘Ik hou van honden. Ik zou wel een herdershond willen.’

‘Tjonge, wat origineel!’ Devin lachte. ‘De schaapherder droomt ervan een herdershond op te roepen.’

‘Honden zijn leuk,’ zei Dawson.

‘En saai,’ zei Devin. ‘Hoeveel honden hebben jullie, Conor?’

‘Mijn familie, bedoelt u? Tien, de laatste keer dat ik ze geteld heb.’

‘Wanneer heb je je familie voor het laatst gezien?’ vroeg Dawson.

Conor probeerde zijn stem niet te laten trillen. ‘Meer dan een halfjaar geleden.’

‘En komen ze vandaag?’

‘Ik denk wel dat ze het zullen proberen. Het hangt ervan af of ze weg kunnen of niet.’ Hij wilde niet laten merken dat hij het heel erg zou vinden als ze het niet zouden redden.

‘Nou, reuzespannend voor je,’ snoof Devin. ‘Hoeveel haakjes nog?’

‘Drie.’

Devin draaide zich om. ‘Ik ben klaar met dat getreuzel. Straks komen we nog te laat.’

Op het plein had zich een indrukwekkende menigte verzameld. Het gebeurde niet elke dag dat de zoon van een belangrijke edelman een totemdier probeerde op te roepen. Iedereen was op het evenement afgekomen: zowel burgers als edelen, van jong tot oud. Muzikanten maakten muziek, soldaten paradeerden

en een marskramer verkocht gesuikerde noten. Er was zelfs een tribune neergezet voor de graaf en zijn familie. Het leek wel alsof er een feestdag was afgekondigd, vond Conor. Een feestdag voor iedereen behalve hem. Het was een koude, heldere dag. De groene heuvels waarin Conor op dit moment liever zou ronddwalen lagen in de verte achter de blauwe daken en schoorstenen van Trunswick.

Conor was bij een paar Nectarceremonies geweest. Hij had nog nooit meegemaakt dat er een totemdier werd opgeroepen, maar hij wist dat het op dit plein de afgelopen elf jaar meerdere keren was gebeurd. De ceremonies die hij had bijgewoond waren lang niet zo feestelijk geweest. Ze waren veel minder drukbezocht. En er waren al helemaal niet zo veel dieren naartoe gebracht.

Veel mensen geloofden dat de kans op het oproepen van een totemdier groter was als er allerlei verschillende dieren bijeen werden gebracht. Als dat echt zo was, zou Devin wel eens geluk kunnen hebben. Naast de vele huisdieren zag Conor op het plein ook kooien vol vogels met exotische verentooien, herten en elanden achter een omheining, diverse opgesloten katachtigen, drie dassen in een hok en een zwarte beer die met een ijzeren halsband aan een paal geketend was. Er was zelfs een dier dat Conor alleen maar uit verhalen kende: een enorme kameel met twee wollige bulten.

Toen Conor naar het midden van het plein liep voelde hij zich een beetje opgelaten door al die toeschouwers. Hij wist niet goed wat hij met zijn handen aan moest. Zou hij zijn armen over elkaar slaan of ze langs zijn zij laten bungelen? Terwijl hij de intimiderende mensenmassa afspeurde, sprak hij zichzelf moed in met de gedachte dat de meeste ogen toch op Devin gericht waren.

Plotseling zag Conor zijn moeder zwaaien. Zijn oudere broers stonden naast haar, net als zijn vader. Ze hadden zelfs Soldaat meegenomen, Conors lievelingshond.

Ze waren er allemaal! Bij het zien van zijn familie ebde een deel van de spanning weg en verlangde hij opeens naar huis – naar velden om door te zwerven, beekjes om in te zwemmen, bossen om te verkennen. Thuis had hij eerlijk werk gedaan, in de buitenlucht: houthakken, schapen scheren, de honden voeren. Hun huis was klein maar knus, heel anders dan het kolossale, tochtige kasteel van de graaf. Conor zwaaide even naar zijn moeder.

De toekomstige graaf van Trunswick ging voorop naar een bank midden op het plein. Abby, de dochter van de smid, zat al te wachten, stilletjes en overdonderd. Ze had overduidelijk haar mooiste kleren aan, die alsnog lachwekkend gewoontjes waren vergeleken met zelfs maar de simpelste jurk van de moeder of zus van Devin. Conor wist dat hij er naast Devin ook heel eenvoudig uitzag.

Voor de bank stonden twee Groenmantels. Conor herkende de vrouw, Isilla, met haar glanzende grijze haar opgestoken boven haar bleke gezicht. Haar puttertje Frida zat op haar schouder. Isilla leidde de Nectarceremonies al jaren. Ze had de Nectar destijds ook aan zijn beide broers gegeven.

De andere Groenmantel was een onbekende man, lang en gespierd, met brede schouders en een gezicht dat net zo verweerd was als zijn mantel. Zijn huid was donkerder dan die van de mensen om hem heen, alsof hij uit het noordoosten van Nilo of het zuidwesten van Zhong kwam; een ongewone verschijning hier midden in Eura. Zijn dier was niet zichtbaar, maar Conors oog viel op de rand van een tatoeage die kronkelend onder de mouw van de man verdween. Er ging een golf van opwinding door hem heen. Het betekende dat het totemdier van de vreemdeling momenteel op zijn arm lag te slapen.

Abby stond op en maakte een buiginkje toen Devin bij de bank was. Hij nam plaats en gebaarde dat Conor hetzelfde mocht doen. Conor en Abby gingen zitten.

Isilla stak haar handen omhoog om het publiek tot stilte te manen. De onbekende man deed een paar stappen achteruit zodat zij alle aandacht kreeg. Conor vroeg zich af waarom de man erbij was. Het had zeker ook weer iets met de hoge status van Devin te maken, net als alle andere pracht en praal.

Op doordringende toon zei Isilla: ‘Hoor allen, inwoners van Trunswick! Wij zijn hier vandaag bijeen om de heiligste rite van heel Erdas uit te voeren, in het aangezicht van mens en dier. Een verbond tussen die twee maakt beide sterker, en vandaag zal blijken of de Nectar tot zo’n verbond zal leiden bij een van deze drie kandidaten: heer Devin Trunswick, Abby, dochter van Grall, en Conor, zoon van Fenray.’

Op Devins naam volgde hard gejuich, maar dat verstomde vrijwel meteen bij de namen van de anderen. Conor probeerde onbewogen te blijven zitten. Hij moest gewoon rustig afwachten, dan was het straks allemaal weer voorbij. Devin zou de Nectar als eerste drinken: de ereplek. Er werd algemeen aangenomen dat degene die tijdens een ceremonie als eerste de Nectar dronk, de meeste kans maakte een totemdier op te roepen.

Isilla bukte zich om een veldfles te pakken met een stop erop. Het leer was bewerkt met ingewikkelde patronen. Ze hield de fles hoog boven haar hoofd om hem aan het publiek te laten zien en haalde toen de stop eraf. ‘Devin Trunswick, kom naar voren.’

De menigte floot en klapte terwijl Devin op Isilla afliep en werd weer stil toen ze een vinger op haar lippen legde. Devin knielde voor Isilla, een zeldzaam tafereel. Euraanse edelen knielden alleen voor hogergeplaatste Euraanse edelen. De Groenmantels knielden voor niemand.

‘Neem de Nectar van Ninani in ontvangst.’

Gespannen keek Conor naar de fles die aan Devins lippen werd gezet. Misschien werd dit wel de eerste keer dat hij zou zien hoe een totemdier werd opgeroepen uit het onbekende!

Het kon haast niet anders of de Nectar zou zijn werk doen, met al die beesten erbij. Conor vroeg zich af hoe het dier eruit zou zien.

Devin slikte. Isilla deed een stap achteruit. Een diepe stilte daalde neer over het plein. Met gesloten ogen hief Devin zijn gezicht naar de hemel. Er ging een moment voorbij. Iemand hoestte. Er gebeurde niets bijzonders. Verbijsterd keek Devin om zich heen.

Conor had gehoord dat een totemdier meteen na het drinken van de Nectar verscheen, en anders niet. Devin ging rechtop staan en draaide met speurende ogen een rondje om zijn as. Er leek niets aan te komen. De menigte begon te mompelen.

Isilla tuurde aarzelend naar de tribune en Conor volgde haar blik. De graaf zat met een grimmig gezicht op zijn troon, zijn lynx naast hem. Ondanks zijn totemdier had hij ervoor gekozen om de groene mantel niet te dragen.

Isilla keek achterom naar de onbekende Groenmantel, die een klein knikje gaf. ‘Dank je wel, Devin,’ zei ze op plechtige toon. ‘Abby, dochter van Grall, kom naar voren.’

Devin leek misselijk. Hij staarde in de verte, maar uit zijn houding bleek hoe vernederd hij zich voelde. Hij wierp een tersluitse blik op zijn vader en sloeg zijn ogen neer. Toen hij weer opkeek had hij een boze uitdrukking op zijn gezicht; zijn schaamte ging over in woede. Conor wendde zijn ogen af, bang dat hij de aandacht van Devin op zichzelf zou vestigen.

Abby dronk de Nectar en zoals Conor al had verwacht gebeurde er niets. Ze liep terug naar de bank.

‘Conor, zoon van Fenray, kom naar voren.’

Conor kreeg kriebels in zijn buik toen hij zijn naam hoorde. Nu zelfs Devin geen dier had opgeroepen, was de kans dat er bij Conor iets zou gebeuren wel heel erg klein. Maar je wist het nooit. Er waren nog nooit zo veel ogen op hem gericht geweest. Conor kwam overeind en probeerde niet aan de mensen te

denken door alleen naar Isilla te kijken. Het lukte niet echt.

Het was hoe dan ook spannend om er eindelijk achter te komen hoe de Nectar smaakte. Zijn oudste broer had het met zure geitenmelk vergeleken, maar Wallace vond het altijd leuk om hem te pesten. Zijn andere broer, Garrin, vond dat het naar appelp cider smaakte. Conor likte zijn lippen af. Hoe het ook smaakte, met het proeven van de Nectar kwam er officieel een eind aan zijn kindertijd.

Conor knielde voor Isilla. Ze keek met een vreemd glimlachje op hem neer en er blonk nieuwsgierigheid in haar ogen. Had ze ook zo naar de anderen gekeken?

‘Neem de Nectar van Ninani in ontvangst.’

Conor zette de fles die hem werd voorgehouden aan zijn lippen. De Nectar was stroperig, als siroop, en heel zoet, als in honing gedrenkt fruit. De drank werd vloeibaarder in zijn mond. Hij slikte. Het was heerlijk! Hij had nog nooit zoiets lekkers geproefd.

Voordat hij nog een slokje kon nemen trok Isilla de fles terug. Meer dan één teug zou hij nooit proeven. Conor stond op om terug naar de bank te lopen toen een gloeiend, tintelend gevoel zich door zijn borst verspreidde.

Dieren begonnen te roepen. De vogels krijsten. De katten jankten. De beer brulde. De eland loeide. De kameel snoof en stampte.

De grond begon te beven. De lucht werd donker, alsof er opeens een wolk voor de zon was geschoven. Een felle flits doorboorde de schemering als een bliksemschicht, maar dichterbij dan Conor ooit had meegemaakt, zelfs nog dichterbij dan die keer dat hij had gezien hoe de bliksem boven op de heuvel die hij aan het beklimmen was in een boom sloeg.

De toeschouwers haptten naar adem en begonnen te roezemoezen. Conor was verblind door de flits en knipperde verwoed met zijn ogen om weer iets te kunnen zien. Warme

tintelingen trokken vanaf zijn borst door zijn armen en benen. Het was allemaal heel raar, maar toch voelde hij zich opvallend gelukkig.

En toen zag hij de wolf.

Net als alle schaapherders in het gebied had Conor ervaring met wolven. Wolvenroedels hadden al heel wat schapen uit zijn kuddes te pakken gekregen. Wolven hadden in de loop der jaren drie van zijn lievelingshonden doodgebeten. Een van de voornaamste redenen dat zijn vader schulden had bij de graaf, was het feit dat hij door wolven vee was kwijtgeraakt. En dan was er natuurlijk nog die nacht twee jaar geleden, toen Conor en zijn broers het hadden moeten opnemen tegen een brutale roedel die geprobeerd had schapen te stelen uit de omheining op de hoge bergweide.

En nu stond de grootste wolf die hij ooit had gezien hier voor hem, zijn kop fier omhoog. Het was een prachtig beest, krachtig gebouwd, goed doorvoed en met de weelderigste grijs-witte pels die Conor zich kon voorstellen. Hij zag grote poten, scherpe klauwen, puntige tanden en schitterende, kobaltblauwe ogen.

Blauwe ogen?

In de hele geschiedenis van Erdas was er maar één wolf met zulke diepblauwe ogen.

Conor keek naar de Euraanse vlag die aan de tribune van de graaf hing. Briggan de Wolf, beschermdier van Eura, stond met schrandere, doordringende ogen op een helderblauw vaandel.

De wolf stapte rustig naar voren en bleef recht voor Conor staan. Daar ging hij zitten, als een afgerichte hond die zich aan zijn baasje onderwerpt. Zijn kop kwam tot ruim boven Conors middel. Conor zette zich schrap en vocht tegen de aandrang om achteruit te springen. Normaal gesproken zou hij voor dit dier op de vlucht slaan of heel veel misbaar maken. Hij zou met stenen gooien of een stevige stok pakken om zichzelf te verdedigen. Maar dit was niet zomaar een toevallige ontmoeting

in de natuur. Zijn hele lijf zinderde, trilde haast, en honderden mensen keken toe. Deze wolf was uit het niets tevoorschijn gekomen!

De wolf keek met een zelfverzekerde blik naar hem op. Het dier was groot en woest, maar leek zichzelf toch heel goed te kunnen beheersen. Conor vond het erg indrukwekkend dat zo'n roofdier hem met zo veel respect bejegende. Achter die blauwe ogen leek veel meer begrip te schuilen dan mogelijk was voor een dier. De wolf wachtte ergens op.

Conor stak een bevende hand uit en de warme, roze tong van de wolf streelde zijn handpalm. Hij leek wel elektrisch geladen, en het getintel in Conors borst hield onmiddellijk op.

Heel even voelde Conor zich dapperder, slimmer en opmerksamer dan hij zich ooit had gevoeld. Hij rook de wolf met verscherpte zintuigen en op de een of andere manier wist hij dat het een mannetje was, en dat hij Conor als zijn gelijke zag. Toen was het vreemde moment van verhoogde waarneming weer voorbij.

Pas toen hij de blik op het gezicht van Devin Trunswick zag, drong het echt tot Conor door wat er zojuist was gebeurd. Nog nooit had Conor zo veel blinde woede en afgunst op zich gericht gevoeld. Hij had een totemdier opgeroepen!

En niet zomaar een totemdier. Een wolf. Er werden nooit wolven opgeroepen! Briggan de Wolf was een van de Koningsdieren geweest, en totemdieren waren nooit van dezelfde soort als een Koningsdier. Dat wist iedereen. Het gebeurde gewoon nooit.

En toch was het gebeurd. Het was overduidelijk en onverklaarbaar. Een volwassen wolf duwde zijn snuit tegen de handpalm van Conor. Een wolf met diepblauwe ogen.

Het verbouwereerde publiek was sprakeloos. De graaf leunde aandachtig naar voren. Devin kookte van woede en Dawson had een stomverbaasde grijns op zijn gezicht.

De vreemdeling in de groene mantel kwam naar voren en

pakte Conor bij de hand. ‘Ik ben Tarik,’ zei de man zacht. ‘Ik heb een heel eind gereisd om jou te vinden. Als je bij mij in de buurt blijft zal je niets overkomen. Ik wil je niet dwingen om onze eed af te leggen als je er nog niet klaar voor bent, maar je moet wel goed naar me luisteren. Er hangt heel veel van jou af.’

Conor knikte zwijgend. Het was allemaal te veel om te verwerken.

De onbekende Groenmantel hief Conors hand hoog in de lucht en zei met krachtige stem: ‘Beste mensen van Trunswick! Het nieuws van deze dag zal door heel Erdas schallen! Briggan is teruggekomen in deze tijd van nood!’